

Sestupoval jsem po mramorových schodech a zvykal si na to, že před pár minutami mi byl přiřknut přívlastek „rozvedený“. V mém okolí je rozvedený kdekdo, není to nic neobvyklého, ale že i já... Rozvod, na jehož počátku byla má nevěra. Po tisíci jsem zavrtěl trpce hlavou, neschopný smířit se s tím, že se mi něco takového mohlo stát. Má domnělá nevěra.

První „svobodný“ večer jsem seděl doma před televizí s lahví vína v ruce. Během posledních pár měsíců se mi sesypal celý život. Už je to skoro rok, kdy začaly manželce (kdy si jen zvyknu na to, že ona už mou manželkou není) chodit ty fotky. Já a náměstkova sekretářka líbající mě na tvář, já a sekretářka sedíme těsně vedle sebe a smějeme se, já a sekretářka... Řada záběrů, z nichž každý sám o sobě je nevinný, jenže pečlivě vybrané a řádně zahuštěné udělaly svoje. Těžko se ženě divit, že uvěřila, že trávím polovinu pracovní doby v radovánkách s tou dlouhoholou blondýnou.

Teprve když byla láhev téměř prázdná, uvědomil jsem si, že piji šampaňské. Hořce jsem se pousmál – aniž bych si toho v depresi všiml, svůj rozvod „slavím“.

Následujícího dne mi volal muž, který se představil jako Grenz, a zval mě na sklenku vína. Grenz – to jeho jméno mi nic neříkalo.

„Nevím, jestli si na mě vzpomínáte, mluvili jsme spolu loni na jednom plese.“

Za loňský rok jsme byli se ženou na jediném plese. Ale dal jsem se tam do řeči s více lidmi a nějaký Grenz mezi nimi mohl být.

„Prosím, abyste přišel,“ pokračoval hlas. „Je to důležité. Mám informace týkající se vašeho rozvodu.“

„Jaké informace? O co se jedná?“

„Všechno se dozvíte. Přijďte! Na shledanou.“

Nejistě jsem položil sluchátko. Co je zač ten Grenz? Milenec mé ženy, o kterém jsem doposud neměl tušení? Nebo někdo, kdo ví, odkud pocházely ty hloupé fotografie se sekretářkou? A hlavně – proč se chce se mnou sejít? Buď jak buď, manželství mi už nezachrání.

trýznitel

MILAN
PETRÁK

Když jsem v dohodnutou hodinu vstoupil do vinárny, od postranního stolu vstal asi pětáctiletý muž v saku a světlém roláku a přivítal se se mnou. Vybavilo se mi, že jsem se s ním na plese skutečně viděl. Už tehdy mě udeřily do očí jeho silně zbarvené, téměř červené zuby a ošklivé ruce, plné puchýřů.

„Nechal jsem přinést láhev Modrého portského,“ řekl Grenz. „Přidáte se, nebo si raději objednáte něco sám?“

Proti portskému jsem nic neměl. Grenz mi nalil a zapálil si cigaretu.

„Nebudu chodit kolem horké kaše,“ řekl. „Chtěl jsem vám říct, že ty jakoby inkriminující fotky jsem vaší ženě poslal já.“

Projela mnou směs pocitů. Údiv, zvěda-

vost, ale i chuť vychrtnout tomu páskovi obsah sklenky do obličeje a rozbít mu hubu.

„Předem se omlouvám,“ pokračoval, „že – abych vám vysvětlil, co mě k tomu vedlo – budu muset začít trochu zešířoka. Jsem vědec, zabývám se neurologií, jestli vám to něco říká. Výsledky mé práce mohou přispět k blahu budoucích pokolení. Zkoumám vliv dlouhodobé deprese na lidský mozek – konkrétně na limbický systém, ale nebudu vás zatěžovat podrobnostmi, které byste stejně nepochopil. Již dávno se ví o psychosomatických onemocněních, ale ani moji kolegové, natož běžní lidé nejsou schopni docenit jejich důležitost. Podle mé teorie ohrožují tato onemocnění celé tělo a zkracují lidský život víc, než se dnes soudí. Ale musím to

dokázat. Pokusy na zvířatech mou teorii potvrdily. Jenže tyto výsledky nelze na lidský mozek bez výhrad převést. Částečně může pomoci zkoumání mozků zemřelých, jenže u těch obvykle chybí dostatečné údaje o jejich životě. Nezbyvá, než experimentovat. Řízeně vystavit dostatečně velký vzorek jedinců silným strastem. I tak potrvá tato práce léta, ale rychleji to nejde.“

„Jste blázen!“ řekl jsem. „Patříte do ústavu nebo do vězení!“

Grenz se nenechal vyrušit: „Nakonec skončíte u svého lékaře a já si pak najdu cestičku, jak se dostat k těm výsledkům, které potřebuji.“

„Můj lékař vám nic nedá. Co zákon o ochraně osobních dat?“

„Váš lékař zjistí, že je nutné obrátit se na lékaře–specialistu. Tím ještě nebudu já. Ale přes něj se dostanu k potřebným údajům.”

Grenz se na chvíli odmlčel, pohrával si s poloprázdnou sklenkou a pozoroval rozředenou hladinu vína.

„Je mi líto, ale potřebuji, aby se vám nějaký čas nevešlo.”

„Chcete snad, abych vám s tím pomáhal?”

„Není třeba, stačím si sám,” usmál se a odhalil svůj nepřírozně zabarvený chrup. Pocítil jsem k tomu člověku novou vlnu odporu. Těch pár minut stačilo, aby se mi hnusil jeho hlas i pedantský vzhled. „Jak jste si již mohl všimnout, mám dost nápadů, jak se postarat, aby vaše rozpoložení odpovídalo požadavkům experimentu.”

„Co mám udělat, abyste s tím přestal?”

„Nehodlám přestat,” odvětil stroze.

„Tak proč mi to vše prozrazujete? Proč jste mě sem vůbec vytáhl?”

Usrkl vína a opět nasadil svůj nesnesitelný úsměv: „Protože je to v zájmu mé práce. Jsem neurolog, ale vystudoval jsem i psychologii. Umím odhadnout lidi. Tím, že víte, že za vašimi problémy stojí konkrétní člověk a že jste proti němu bezmocný, se budete užírat a bude vám ještě o něco hůř. To je přesně to, co potřebuji. Ale nemyslete si, že nebýt mě, žil byste bez vážných problémů. Manželství by se vám stejně rozpadlo. Sám byste si ho zpackal, já to jen urychlil. Vaší tragédií je, že jste neschopný. Já sám se ani nemusím moc snažit, vy si zničíte život sám. A nikdy si nebudete moci být jistý, jestli za tím či oním malérem stojím já, či vaše vlastní chyby. To je vše, co jsem vám chtěl říct. Buďte tak hodný a zaplaťte za to víno.” Zvedl se, poplácal mě po rameni a rychle zmizel ve dveřích. Zanechal mě užaslého a poníženého.

Odcházel jsem jako v mráкотách a ve dveřích se málem srazil s tmavovlasou dívkou. Vyhnutí jsme se tak nešikovně, že mě ostrá hrana jejich hodinek škrábala na hřbetu ruky.

Celý následující den mi Grenz nešel z hlavy. Opravdu jde té lidské zrůdě o nějaký šílený experiment? Anebo Grenz pouze využil mého rozvodu k podivnému žertu? A hlavně – pokud jsem si svá slova vážně, co dalšího chystá? Cítil jsem k té samolibé figurce nenávist. I když jsem si uvědomoval, že reaguji přesně, jak on si přeje, užíral jsem se a nebyl schopen dostat tuto emoci pod svou kontrolu.

Večer mnou roztřásla zimnice a já musel ulehnout. Teplota mi vylezla ke čtyřicítce a já ležel schoulený pod peřinou a drkotal zuby. Ráno jsem se dobelhal k lékaři. Antibiotika a klid na lůžku. Strávil jsem tak celý týden a cítil se den ode dne hůř.

Když bylo nad veškerou pochybnost, že mi léky nepomohou, kdy každé nadechnutí se pro mě stávalo utrpením, zavolaal jsem svého lékaře a požádal jej, aby přijel. Navštívil mě ještě téhož dne, velmi krátce mě prohlédl a nechal převézt do nemocnice. Během převozu jsem upadl do bezvědomí, ze kterého jsem se probíral až na lůžku v nemocničním pokoji. Bílé pláště lékařů se proměňily v desítky rotujících bílých kruhů, vznášejících se v prostoru. Halucinace po chvíli pominuly a já začal opět rozeznávat postavy kolem mě, i když jejich hlasy zněly z dálky a já nerozuměl významu slov.

Usnul jsem a po probuzení se cítil lépe. Vnímá jsem již zcela normálně a dýchání mi nečinilo téměř žádné potíže. Asi po hodinu přišla sestra se snídaní (na kterou jsem

neměl chuť) a chvíli po ní mladý vysoký lékař. Stoupl si nad mou postel a oznámil: „Máte malárii.”

Zmohl jsem se jen na překvapené zdvihnutí obočí.

„Kdy jste k tomu přišel? Navštívil jste během posledních několika týdnů tropy?”

Zavrtěl jsem hlavou. „Já necestuji. Nemám ani platný pas.”

Já a malárie – hezká ironie osudu. Znáám desítky lidí, kteří procestovali celý svět a za celou dobu nedostali ani průjem. A já, který sedím stále doma...

Grenz! Grenz je schopný všeho, co když on nějaké...

Vzpomněl jsem si, jak mě ta tmavovlasá dívka, jakoby náhodou, ve vinárně škrábala svými hodinkami. Ranka byla nepatrná, ale pár kapek krve z ní vyteklo.

Řekl jsem o tom lékaři.

„Neumím si představit, že byste si malárii uhnal někde ve vinárně,” zabručel. „To je stejně pravděpodobné, jako že vás na ulici přepadne domorodý lovec lebek.”

Neměl jsem, co bych mu na to mohl říct.

Pustili mě po dvou týdnech. Měl jsem ještě čtvrtek, pátek a víkend na to, abych se dal dohromady, než vyrazím opět do práce. S návratem domů na mě dolehla deprese z rozvodu a já věděl, že celé čtyři dny strávím tupým zíráním na televizi a marnou snahou zapomenout. A dál mě budou přepadávat vlny strachu z Grenze a nenávisti vůči němu. Nepochyboval jsem, že má nemoc je jeho dílem.

Hned v pondělí si mě zavolaal vedoucí oddělení.

„Je mi líto, že vám takové věci musím říkat teď, sotva jste se zotavil,” začal. Jeho kamenný výraz, temný tón hlasu ani obsah slov nevěstily nic dobrého.

„V poslední době se na vás vyrojilo množství stížností. Jenom za tu dobu, co jste byl nemocný, přišlo od klientů skoro třicet dopisů – jste prý arogantní, neochotný a když vás klienti žádají o radu, zjišťují, že se ve svém oboru vůbec neorientujete.”

„Kolik z těch stížností bylo podepsaných?”

„Všechny,” odpověděl vedoucí. Měl jsem pocit, že v jeho hlasu slyším náznak triumfu. „A ověřili jste, zda ti lidé opravdu existují?”

Vedoucí se zamračil. „Bohužel stížností na vás je tolik, že bychom na jejich ověřování museli založit zvláštní oddělení. I kdyby dva tři z těch dopisů byly falešné, stále zbývají desítky míněných vážně.”

„Co když jsou všechny dílem jednoho člověka.” Zvažoval jsem, jak by můj nadřazený zareagoval, kdybych mu pověděl o Grenzovi. Odpověď byla nasnadě. Usoudil by, že v pu du sebezáchovy jsem se uchýlil k fantazii.

„Některé dopisy jsou psané ručně, jiné vytisknuté na tiskárně, pár jich je nařukaných na stroji. Nenajdete dva, které by se podobaly.”

Ředitel se odmlčel a chvíli listoval složkou ležící před ním na stole. Pak zvedl hlavu: „Je-li odezva od klientů natolik záporná, jako je tomu ve vašem případě, musím ji řešit i za cenu, že to řešení není pro žádnou stranu příjemné. Bohužel vám musím navrhnout ukončení pracovního poměru. Dostanete tři měsíční platy odstupného plus další dva, které odpovídají výpočetní lhůtě.”

Neotřásl to mnou. Jako by ran bylo tolik,

že na ně můj mozek nebyl schopen vytvořit odpovídající bolestivou odezvu. Již je jen registruje. Večer se mi nicméně vrátila deprese v intenzitě předchozích dnů – a ta byla nesnesitelná. A Grenz dělá vše pro to, aby mě v tomto stavu udržel, bude mě zpovzdálí sledovat a mařit každý můj pokus o spokojený život. Nenechá mě najít si novou partnerku a svými metodami mě znemožní všude, kam přijdu požádat o místo. Navíc se mohu dočkat dalšího útoku, podobného tomu, kvůli němuž jsem skončil v nemocnici. Grenz mi nedá pokoj, dokud nezkolabuji. Spoléhá na mou bezmocnost. Nic o něm nevím a jen stěží se mu mohu bránit. Jedinou šancí je zmizet mu z očí. Pak si v lepším případě budu ještě dlouho lízat rány a jen pomalu se budu zbavovat své nenávisti k tomu psychopatovi, který mě během jediného roku dostal na dno. V horším případě si mě Grenz najde a vše se rozjede nanovo. A k tomu, aby si mě našel, stačí, aby zašel na matriku.

Šel jsem spát sužovaný úzkostí. Již zítra může vyrukovat Grenz s novým překvapením.

Ráno jsem měl jasno. Gordický uzel byl rozetnut. V hlubinách mé mysli existoval ten nápad jistě již dříve, ale teprve teď jsem si ho dovedl připustit. K mému vlastnému překvapení mi toto řešení připadalo správné a mým zásadám neodporující. V tu chvíli, zatímco jsem stál před umyvadlem a oplachoval si obličej studenou vodou, jsem věřil, že to dokážu. Dokážu Grenze zabít. Jakkmile se odprostim od předsudků, musím dojít k jedinému racionálnímu závěru – nic jiného než Grenzova smrt mi nemůže pomoci. Když se ho pokusím zabít, riskuji vězení, když se o to nepokusím, mohu s jistotou očekávat pokračování pekla, mnohem horšího než pobyt za mřížemi.

Pocítil jsem úlevu. Učinil jsem rozhodnutí, které mě může zbavit utráp – již to stačilo na zlepšení nálady. S chutí bych se pustil do vymyšlení plánu – kdyby mi nechyběly i ty nejzákladnější údaje. Vím jen to, co mi Grenz ve vinárně o sobě sám řekl – že pracuje jako neurolog a že vystudoval psychologii. Pokud ovšem nelhal.

Sáhl jsem po telefonním seznamu a začal obvolávat ústředny všech nemocnic ve městě. Na otázku po doktoru Grenzovi jsem dostával monotónní odpovědi.

Zahnal jsem záchvěv zklamání. Jakkoliv málo Grenze znám, těžko mě může překvapit, že se mi představil pod falešným jménem. Jenže nyní, když se mým hlavním cílem stala Grenzova smrt, jsem nemohl jen tak vrátit telefonní seznam na policiku a smířit se s tím, že se nedá nic dělat. Neznám sice jeho jméno, ale vím, jak vypadá.

Následujícího rána jsem vyrazil na „hlídku” před bránu první nemocnice. Krčil jsem

se na lavičce schovaný za novinami jako chlapec, který si hraje na detektiva, ale schovávat se ve svém renaultu jsem si netroufal – předpokládal jsem, že Grenz můj vůz zná. Oživoval jsem si vzpomínku na Grenzovu tvář a čekal, kdy ji mezi přichozími spatřím.

Po dvou hodinách jsem měl noviny důkladně přečtené a krk unavený, z toho jak jsem jej natahoval pokaždé, když bránou někdo prošel. A to je ve městě dalších pět nemocnic. A navíc musím počítat, že budu mít víc vchoďů.

Akcí Čekání na Godota jsem se zabýval celý měsíc a kromě nemocnic jsem hlídkoval i před lékařskými fakultami. Obětoval jsem desítky hodin, ale na Grenze jsem nenarazil. Vyčítal jsem si svou naivitu. Těžko ho dobehnu jednoduchými triky. Jenže já jsem již nebyl schopný zabývat se ničím jiným než Grenzem. Musel jsem se ho zbavit. Lámal jsem si tím hlavu, až jsem dostal nový nápad. Sehnal jsem si několik knih o působení dlouhotrvající deprese na lidský mozek a pokoušel se získat aspoň základní znalosti o Grenzově oboru. Po několikaletém intenzivním studiu jsem si byl jist, že jsem schopen po dobu aspoň jedné minuty předstírat, že jsem na tomto poli profesionál.

Takto vyzbrojen jsem se pustil do dalšího telefonování. Tentokrát jsem se nechával přepojit rovnou na neurochirurgická oddělení. Představoval jsem se jako odborný asistent lékařské fakulty a předstíral jsem, že pracuji na studii o vlivu dlouhotrvající deprese na lymbecký systém a ptal se po někom, kdo by se zabýval něčím podobným.

V jedné z nemocnic jsem konečně narazil na stopu.

„Tím se intenzivně zabýval doktor Klausner. Ale ten už tu nepracuje,” oznámil mi starší ženský hlas.

„A nemůžete mi říct, kde ho najdu? Pracuji na něčem podobném jako on. Mám seznam několika problémů, které bych s ním rád konzultoval.”

„Musím vás zklamat. Žádat ho o pomoc nemá smysl,” odvětila.

Trvalo mi aspoň čtvrt hodiny, než jsem z ní vymámil Klausnerovo telefonní číslo, ale námahe se vyplatila – dostal jsem jak mobilní telefon, tak číslo pevné linky k němu domů.

Opět jsem sáhl po sluchátku a vytočil číslo pevné linky. Mobilní telefon mě nezahládal, Klausner by podle zobrazeného čísla poznal, že mu volám já.

Ze sluchátka se ozýval pouze vyzváněcí tón a já jej s povzdechem svěsil. Má ruka byla těsně nad telefonním přístrojem, když jsem ze sluchátka zaslechl tlumený zvuk. Rychle jsem jej přiložil k uchu.

„Haló?” ozvalo se. Ten hlas byl podrážděný a unavený a hlavně... byl mi povědomý. Srdce se mi rozbušilo. Byl jsem si jist, že na druhé straně linky je Grenz.

Zavěsil jsem a zadíval se na číslo. Úvodní dvojčíslí odpovídalo východní části města. Když zjistím, v které její čtvrti se podobná čísla vyskytují, projdu ji a prohlédnu si jména na zvoncích, snad Klausnera najdu.

Vyrazím následujícího večera. Vyrazím naostro – s tím, že svého Grenze na Klausnerově adrese skutečně naleznu. Do kožené tašky jsem ukryl nůž, který měl ukončit Grenzův život. Ta představa mi náhle připa-

dá absurdní, ale jsem si jist, že jakmile budu mít Grenze před sebou, budu schopný zbraň použít. Procházím vilovou čtvrtí a za postupujícího soumraku luštím nápisy na zvoncích. Ticho, které tu vládne, je mi téměř nepříjemné. Ruší je jen šumění korun jírovců, rozechvívaných jemným vánkem. Klid téměř dokonalý. Pouze já jsem cizím prvkem, který nezapadá do pokojné atmosféry tohoto místa.

Dr. Ralf Klausner! Stojím před žlutě omítnutou vilou, ve srovnání s ostatními štihlejší a prostší. Kolem ní zarostlá, neudržovaná zahrada.

Branka není zamknutá, strčím do ní, vstoupím do zahrady a procházím po písčové cestičce mezi dvěma řadami rozbujelých okrasných keřů. Na dveřích vily chybí zvoněk, krátce tedy zaklepu. Čekám asi minutu, pak klepání zopakují, ale dveře se neotevírají. Beru za kliku. Dveře povolují a já vcházím do haly. Je zde chladněji než venku a dovnitř vniká velmi málo světla. Všude je zarážející nepořádek – nízký stolek uprostřed haly i jeho okolí jsou pokryty množstvím počmáraných papírů. V rohu se na zemi válí několik skleněných střepů. Několik papírů zvednu, ale rukopis na nich je zcela nečitelný. Stěží se od sebe dají rozeznat výpočty a souvislý text.

„Je tu někdo?” ozvalo se zpoza zavřených dveří.

Trhl jsem sebou. Celým tělem mi projel mráz. Silou vůle jsem překonal pudovou touhu odsud neslyšně zmizet. Dodal jsem si odvahy a otevřel dveře, za nimiž se hlas ozval. Ocílil jsem se v pokoji znatelně upravenějším než hala, i když i zde se na koberci válejí listy papíru a nábytek hyzdí vrstva prachu. Grenz sedí na křesle čelem ke mně a zaraženě mě pozoruje.

„Jak ses sem dostal?”

Srdce se mi rozbuší ještě rychleji. Sáhnu do tašky, vytáhnout nůž a... Bože, dej mi sílu, ať to dokážu! Buď zavraždím jeho, nebo sebe – protože on mě k tomu jednou dožene.

„Jak to, že jsi mě tu našel? Co tu chceš?” říká Grenz a překvapivě klidným tónem pokračuje: „Přišel ses pomstít, co? Doufám, že máš aspoň pistoli.”

Hrklo ve mně. Jaká je pravděpodobnost, že jen blufuje? Tuší, co zamýšlím, ale jistý si být přece nemůže.

„Nenapadlo mě, že bys mohl použít tak zoufalý způsob obrany. Vidím, že jsem se mýlil. I já se občas mýlím. Pevně doufám, že sis obstaral pistoli. Být zastřelen je důstojný způsob, jak umřít.”

Cítím, jak má zášť vůči němu polevuje. Není zdaleka tak silná jako údiv a zvědavost. Propásl jsem ten správný okamžik. Teď v sobě již nenajdu dost odvahy.

„Co je v té tašce?” vyštěkl. „Schováváš tam kudlu? To jsem si mohl myslet, že se na nic lepšího nezmůžeš. Ale to je jedno. Bodni!”

Chvilí mě pozoruje, pak mu hlava klesá na prsa. Zvedá ji pomalu, jako by mu to působilo námahu.

„Bojiš se, co?” zašklebí se. „Máš tělo tak dřevěné, že bys nedokázal udělat ani krok, natož vytáhnout ten nůž, nebo co to máš. Žádný strach! Bodni! Ulevíš si a žádný hřích přitom nespácháš. Já už jsem stejně mrtvý. Nevšiml sis těch hnusných zubů a vředů na kůži?”

Odmklí se. Je neskutečně bledý a vypadá zdrceně.

„Mám porfyrii! Od narození. Jsem zrůda a teď navíc přicházím o rozum. Zabij mě! Kdoví, co na tebe vymyslím, až se zblázním. Já se postarám, aby...”

Opět umlká a sbírá sílu, aby mohl pokračovat.

„Je mi nanic. Tvoje tělo... těla úplně všech, kdejakého bezcenného žebráka, si s porfyrin poradí. Jen moje ne. Chtěl jsem to stihnout, proto jsem musel vybrat tu nejrychlejší metodu, ať se ti to líbilo, nebo ne. Ale stejně jsem nebyl dost rychlý. A navíc...” Jeho hlas zní plačtivě, „nemůžu najít... musela mi to ukrást... diskety, výsledky...” Chvilí oddechuje, než je schopný mluvit dál: „Ona v tom bude pokračovat... přivlastní si mou práci, ta svině.”

„Kdo v tom bude chtít pokračovat?” zeptal jsem se.

„Edelová – ta, co tě škrábla v té vinárně. Potřeboval jsem někoho, kdo by mi pomáhal.”

„Ta holka?!”

„Ta holka obhájila habilitační práci. Ale není tak schopná jako já. Na můj projekt nestačí... je to jen její hloupá ctižádost.”

Zvedá se z křesla a topornými kroky přistoupí přede mě.

„Tak dělej!” zachrčí. „Zničil jsem ti přece život. Bodni!”

Ucítím jeho dech páchnoucí alkoholem. Začne se po mně sápat. „Tak sakra dělej! Nebo jsi ještě neschopnější, než jsem si myslel?” Jako by se mě dotýkalo klubko červů. Štítím se jeho rukou.

Udeřím jej pěstí do tváře. Pustí se mě a zavravorá. Druhá rana ho posílá k zemi. Zůstává ležet bez hnutí, pouze těžce oddechuje.

Nechávám jej tak a opouštím dům. Cestou sem jsem si myslel, že odsud budu vycházet buď s pocitem vítězství a úlevy, anebo zahanbení a beznaděje. Ale mám v sobě prázdno. Vůči Grenzovi nic necítím – ani nenávisť ani lítost. Je mi lhostejný a zůstává jen prázdno.

Když zahnu do své ulice, spatřím u svého vchodu povědomou postavu. Mladá žena v béžové blůzce, zdá se, že si činžák, kde bydlím, zvenčí co nejdůkladněji prohlíží. Když se přiblížím, není pochyb – Grenzova bývalá kolegyně! Je to tedy pravda! Mé útrapy neskončily. Ona tu šmejdí a vymýšlí způsob, jak mi uštědřit další ránu.

Zastavím auto nedaleko od ní a vyběhnu z něj. Otočí se ke mně, ale to již držím nůž a ve strachu, že budu-li jen chvíli váhat, tak mi ta lidská zrůda unikne, ji bodnu do hrudi. Vykřikne a zavravorá. A já bodám znovu a znovu, protože vím, že zůstane-li na živu, zničí mě.

V okamžiku, kdy se její tělo zhroutilo na zem, jsem kolem paží ucítil pevný stisk. Kdosi mi zkroutil ruku za zády tak hrubě, až jsem bolestí vykřikl a pustil nůž. Zahlédl jsem přibíhat dva policisty.

Klesl jsem na kolena nad zkrvavené tělo. V mrtvém obličejí dívky je znát utrpení – tvář je nepřírozeně stažená a její černé oči obledně vypouleny. Teprve v tom okamžiku se mi do mozku propálila hrůza z vykonaného činu a já náhle nechápal, jak jsem mohl něco takového provést. V okamžiku, kdy si mě policisté odváděli, jsem věděl, že jsem odsouzen k celoživotnímu zoufalství.